

Δημήτρης Ασνάης

Δελφινάκι

2019

Ο Δημήτρης Ασνάης γεννήθηκε στην Καστοριά το 1992. Σπούδασε Μηχανολόγος Μηχανικός στο ΤΕΙ Κεντρικής Μακεδονίας. Αυτό είναι και το πρώτο του θεατρικό έργο.

Email: dimiasna92@gmail.com

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Πέμπτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα την ανάσταση. Ως έμπνευση έχει το μύθο του Αρίωνα.

Το θεατρικό έργο *Δελφινάκι* του Δημήτρη Ασνάη, διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα: Γιάννης, 47 ετών
Δελφινάκι, 25 ετών
Φωνή Ψυχαναλυτή
Φωνή Γραμματέως

Α' Πράξη

1^η Σκηνή

(ακούγονται κύματα. Ίσως και παιδικές φωνές. Σε ένα σκοτεινό σκηηνικό, σε μαύρο καναπέ, ο Γιάννης είναι ξαπλωμένος μόνο με το εσώρουχο και κοιτάζει το ταβάνι.)

Φωνή: Είχαμε μείνει στα καλοκαίρια.

Γιάννης: Άντε πάλι.

Φωνή: Τι έγινε;

Γιάννης: Δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό.

Φωνή: Εντάξει, μη μου πεις για πέρσι. Ας ξεκινήσουμε απ' τα παιδικά σου χρόνια. Τι θυμάσαι;

Γιάννης: Τη Σύρο.

Φωνή: Παραθεριζατε εκεί;

Γιάννης: Ο παππούς μου ήταν μηχανικός στα καράβια. Αργότερα έπιασε δουλειά στο ναυπηγείο της Σύρου και έχτισε εκεί ένα σπίτι που αργότερα το άφησε στη θεία μου.

Φωνή: Άρα πηγαίνατε συχνά.

Γιάννης: Κάθε καλοκαίρι. Από τέλη Ιουνίου μέχρι τέλη Αυγούστου.

Φωνή: Περνούσατε καλά;

Γιάννης: Το περίμενα όλο το χρόνο. Ερχόντουσαν και άλλα παιδιά και κάναμε παρέα.

Φωνή: Θυμάσαι κάτι συγκεκριμένο;

Γιάννης: (γελάει) Την πρώτη φορά που πάτησα αχινό. Ούρλιαζα. Έκλαιγα. Αιόμα το έχω το σημάδι.

Φωνή: Οδυνηρή ανάμνηση.

Γιάννης: Την επόμενη μέρα το είχα ξεχάσει.

Φωνή: Πόσο χρονών ήσουν τότε;

Γιάννης: Οκτώ νομίζω. Ίσως εννιά.

Φωνή: Τι άλλο θυμάσαι από τότε;

Γιάννης: Σκόρπια πράγματα. Έχουν περάσει κοντά σαράντα χρόνια.

Φωνή: Κάνε μια προσπάθεια.

Γιάννης: Θυμάμαι το θόρυβο που έκαναν τα πλοία όταν έφταναν στο λιμάνι. Θυμάμαι τη μυρωδιά του ιωδίου να πλανιέται στον αέρα, ανακατεμένη με αυτήν την οσμή που αφήνει το μέταλλο όταν το κατεργάζεσαι. Θυμάμαι την αίσθηση που άφηνε το αλάτι όταν στέγνωσε πάνω στο δέρμα. Τη δροσιά του πεπονιού μετά από μια μέρα στον ήλιο. Το τσούξιμο απ' το κάψιμο και την ανακούφιση από την αλοιφή. Τα λινά σεντόνια πάνω στο ηλιοκαμένο δέρμα. Την άμμο να κολλάει παντού. (Μικρή παύση) Θυμάμαι όταν έπιασα τους γονείς μου να τσακώνονται στην πίσω αυλή. Είχαμε πάει βόλτα με τα ποδήλατα στην Ερμούπολη για να παίξουμε ηλεκτρονικά. Το προηγούμενο βράδυ είχε βρέξει. Δε θυμάμαι άλλη φορά τέτοια καταιγίδα. Ίσως να τρόμαξα επειδή ήμουν και μικρός. Η βροχή την ανακατεύει τη θάλασσα. Δυο νερά που δε σμίγουν όμορφα. Εκείνο το πρωί είχε λιακάδα, αλλά η θάλασσα ήταν καφετιά και γεμάτη φύκια. Δε μπήκαμε, δε μας άφησαν. Πήγαμε να παίξουμε. Το μεσημέρι γύρισα πιο νωρίς απ' τους άλλους. Άκουσα τις φωνές πριν φτάσω στο σπίτι. Έμεινα σιωπηλός. Πλησίασα αργά τσουλώντας το ποδήλατο δίπλα μου. Απ' τη γωνιά του κήπου τους είδα. Τσακωνόντουσαν. Η θεία μου προσπαθούσε να τους ηρεμήσει. Ο πατέρας μου έκανε να τη χτυπήσει και η μάνα μου τον έκοψε. Του είπε ότι είναι δειλός και θα 'πρεπε να ντρέπεται. Έκανε να χτυπήσει εκείνη. Φώναξα. Με είδαν και οι τρεις. Η θεία μου έκανε να με πλησιάσει αλλά πέταξα το ποδήλατο κι άρχισα να τρέχω.

(ο Γιάννης έχει πέσει κάτω και βαριανασαίνει. Συνεχίζει να λέει κανονικά την ιστορία του)

Έφτασα σε μια παραλία που ήξερα και που πηγαίναμε συχνά. Αριστερά είχε βράχια που σκαρφάλωναν την πλαγιά και κατέληγαν στα ριζά του βουνού. Δύσκολο σημείο, ειδικά αν δεν το ήξερες. Κάθισα εκεί και άκουσα από μακριά τη θεία μου. Με είχε προλάβει και με πλησίαζε. Φαινόταν δακρυσμένη. Φοβισμένη. Με πλησίαζε με προσοχή.

(η αναπνοή του έχει γίνει ακόμα πιο δύσκολη)

Είδα ξάφνου τον εαυτό μου σαν σε όνειρο, όρθιο πάνω στα βράχια, να βουτάει στη θάλασσα από κάτω. Ένιωσα το κρύο νερό να με αγκαλιάζει και κοιτώντας επάνω, κατευθύνθηκα ξανά στο φως.

(Σκοτάδι. Ο Γιάννης χτυπάει με το χέρι του το πάτωμα)

2^η Σκηνή

(Σκοτάδι. Ο Γιάννης χτυπάει με το χέρι του το πάτωμα. Ανοίγουν τα φώτα. Στη σκηνή ο Γιάννης ξαπλωμένος ανάσκελα το πάτωμα. Θα μπορούσε να είναι και γυμνός. Από πάνω του το Δελφινάκι, ντυμένος. Αιόμα και με τα παπούτσια. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, του έσφιγγε το λαιμό)

Δελφινάκι: (του αφήνει το λαιμό και απομακρύνεται) Αρχικά για σήμερα.

(ο Γιάννης βήχει ακατάσχετα και πιάνει το λαιμό του)

Δελφινάκι: (κάθεται πιο μακριά) πως νιώθεις;

Γιάννης: (καθώς βήχει) καλά είμαι.

(καθώς ο Γιάννης προσπαθεί να ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία του, το Δελφινάκι στρίβει και ανάβει τσιγάρο)

Δελφινάκι: (του δείχνει το τσιγάρο) θες;

Γιάννης: (κάπως καλύτερα) μπα, άσε, έχω το λαιμό μου.

(Γελάνε και οι δυο. Ο Γιάννης κάθεται στον καναπέ)

Δελφινάκι: Πάντως έχουν αυξηθεί οι αντοχές σου.

Γιάννης: Βρίσκεις;

Δελφινάκι: Τον πρώτο καιρό σχεδόν δε με άφηνες να σε ακουμπήσω.

Γιάννης: Ναι, δεν ήταν κι εύκολο.

Δελφινάκι: Συνήθισες, ε;

Γιάννης: Ε, πάνε και τόσοι μήνες. Κοντεύει να καλοκαιριάσει.

Δελφινάκι: Σωστά. Πότε ήταν που γνωριστήκαμε;

Γιάννης: Εκεί γύρω στα τέλη του Σεπτέμβρη. Αρχές Οκτώβρη ίσως.

Δελφινάκι: Όντως.

Γιάννης: (κάπως θλιμμένα) Πέρασε ο καιρός.

Δελφινάκι: Να ξέρεις πάντως, δε χρειάζεται να αγχώνεσαι.

Γιάννης: Για ποιο πράγμα;

Δελφινάκι: Για... (μικρή παύση) όλο αυτό.

Γιάννης: Γιατί να αγχώνομαι;

Δελφινάκι: Δεν ξέρω. Μπορεί να τα είχες αλλιώς στο μυαλό σου.

Γιάννης: Μακάρι να 'ξερα τι είχα στο μυαλό μου. Αν είχα κάτι.

Δελφινάκι: Δεν καταλαβαίνω.

Γιάννης: (με χαμόγελο) δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς αυτά είναι σκέψεις που εκφράζονται δυνατά.

Δελφινάκι: Για να το λες εσύ.

(μικρή παύση)

Γιάννης: Θα μου στρίψεις ένα τσιγάρο;

Δελφινάκι: νοιώθεις καλύτερα;

Γιάννης: ναι, σχετικά

Δελφινάκι: (ενώ στρίβει το τσιγάρο) πάντως, για τόσο πετυχημένος, υπάρχουν και πράγματα που δε μπορείς να κάνεις.

Γιάννης: (με χαμόγελο) να στρίβω τσιγάρα;

Δελφινάκι: (γελάει)

Γιάννης: μαζί σου κάπνισα πρώτη φορά.

Δελφινάκι: το θυμάμαι. Κόντεψες να πιγείς.

Γιάννης: (μικρή παύση, κοιτιούνται, γελάνε) όπως και να χει, έκανα πολύ υγιεινή ζωή. Δεν έπινα, δεν κάπνιζα.

Δελφινάκι: (του δίνει το τσιγάρο, του το ανάβει) αλλάζουν οι άνθρωποι.

Γιάννης: (ρουφάει) σαν τα βράχια.

Δελφινάκι: ποια;

Γιάννης: όπως τα κύματα λειαινουν τον τραχύ βράχο, έτσι και ο χρόνος αλλάζει τον άνθρωπο.

Δελφινάκι: εγώ δεν ξέρω αν έχω αλλάξει καθόλου.

Γιάννης: είσαι μικρός ακόμα, θα το δεις. Όλα αλλάζουν. Όλοι αλλάζουν.

Δελφινάκι: εσύ έχεις αλλάξει;

Γιάννης: από πότε;

Δελφινάκι: από τότε που σε γνώρισα.

Γιάννης: δεν είναι αρκετός ο χρόνος.

Δελφινάκι: είναι αυτός που έχουμε.

Γιάννης: (μικρή παύση) εσύ τι πιστεύεις;

Δελφινάκι: ότι άλλαξες.

Γιάννης: αλήθεια;

Δελφινάκι: έτσι μου φαίνεται.

Γιάννης: πιστεύεις ότι ξέρεις να διαβάζεις τους ανθρώπους;

Δελφινάκι: δουλειά μου είναι.

Γιάννης: όχι ακριβώς.

Δελφινάκι: ε, τέλος πάντων, κομμάτι της δουλειάς. Αλλά ναι, απ' αυτά που βλέπω, νομίζω πως έχεις αλλάξει.

Γιάννης: προς το καλύτερο ή το χειρότερο;

Δελφινάκι: δεν είμαι ο κατάλληλος να το κρίνω αυτό.

Γιάννης: γιατί;

Δελφινάκι: η αλλαγή είναι αλλαγή. Δεν είναι ανάγκη να της βάζουμε ταμπέλες. Οι άνθρωποι πρέπει να αλλάζουν, να μεταβάλλονται, να εξελίσσονται, να προχωράνε. Η στασιμότητα δεν ωφέλησε ποτέ κανέναν. Άλλωστε, μόνο εσύ μπορείς να πεις για τον εαυτό σου αν η αλλαγή σου είναι προς το καλύτερο ή όχι.

(ο Γιάννης δεν απαντάει, μόνο χαμογελάει)

Δελφινάκι: τι;

Γιάννης: τίποτα. Χαίρομαι που συμφωνούμε.

Δελφινάκι: (χαμογελάει)

Γιάννης: υπό άλλες συνθήκες...

Δελφινάκι: τι;

Γιάννης: να, αν ήταν άλλες οι συνθήκες της γνωριμίας μας, μπορεί και να σε έφερνα να δουλέψεις μαζί μου.

Δελφινάκι: απλά και μόνο για τις απόψεις μου;

Γιάννης: σίγουρα θα ήθελα να δω και ένα βιογραφικό.

Δελφινάκι: η τωρινή μου δουλειά, δε μπαίνει σε βιογραφικό.

Γιάννης: δε θα σε ρωτήσω γιατί.

Δελφινάκι: επίσης, δε νομίζω να άφηνα τη δουλειά που κάνω για ένα γραφείο με θέα και άνετη καρέκλα.

Γιάννης: γιατί αυτό;

Δελφινάκι: γιατί μετά θα χρειαζόμουν κι εγώ ένα νεαρό που κάνει την τωρινή μου δουλειά.

(μικρή παύση. Ο Γιάννης σβήνει το τσιγάρο, κοιτάζει έξω απ' το παράθυρο)

Γιάννης: έχει γλυκιά βραδιά απόψε.

Δελφινάκι: όντως. Και ανθίζουν και τα πάντα γύρω μας, μοσχοβολάει ο τόπος.

Γιάννης: κι εμένα με έχει τρελάνει η αλλεργία μου.

(η φράση του κόβεται από ένα κύμα βήχα)

Δελφινάκι: (τον πλησιάζει) είσαι καλά;

Γιάννης: (ενώ βήχει αιόμα) μια χαρά. Λίγο νερό θέλω.

(ενώ ο Γιάννης βήχει έντονα, το Δελφινάκι πάει και του φέρνει νερό)

Δελφινάκι: νομίζω σε πίεσα πολύ σήμερα.

Γιάννης: Μια χαρά είμαι.

Δελφινάκι: ναι αλλά, ο λαιμός σου...

Γιάννης: (τον διακόπτει) θα μου περάσει.

Δελφινάκι: εγώ να ξέρεις, ανησυχώ λίγο.

Γιάννης: (με χαμόγελο) δε χρειάζεται. Αλήθεια, είμαι καλά.

Δελφινάκι: αφού επιμένεις. Αλλά...

Γιάννης: τι;

Δελφινάκι: μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

Γιάννης: ελεύθερα.

Δελφινάκι: γιατί με προσέλαβες;

Γιάννης: (κομπιάζει) δεν...

Δελφινάκι: αν δε θες να μου πεις, καταλαβαίνω.

Γιάννης: δεν είναι αυτό. Απλά...

Δελφινάκι: τι πράγμα;

Γιάννης: υπάρχουν πράγματα που κανείς τα σκέφτεται και δε θέλει να τα ξεστομίσει. Γιατί μόλις το κάνει, παύουν να είναι πλέον σκέψεις. Είναι γεγονότα.

Δελφινάκι: δεν ξέρω, μάλλον έχεις δίκιο.

Γιάννης: ίσως σου πω κάποια στιγμή.

Δελφινάκι: όπως νομίζεις. (αλλάζει θέμα) Πάω μια στιγμή στο μπάνιο (βγαίνει)

Γιάννης: ναι, πήγαινε. Θα φέρω κι εγώ τα ρούχα μου να σου πω τι έγινε το πρωί στη δουλειά (βγαίνει)

(Σκοτάδι)

3^η Σκηνή

(Μέσα στο σκοτάδι ακούγεται ήχος τηλεφώνου. Τα φώτα ανάβουν και είναι πρωί. Ο Γιάννης ημίγυμνος αλλά είναι φανερό ότι ετοιμάζεται να πάει για δουλειά. Απαντάει στο τηλέφωνο και το βάζει σε ανοιχτή ακρόαση. Όση ώρα μιλάει, ντύνεται)

Γιάννης: παρακαλώ.

Γραμματέας: κύριε Παύλου, ευτυχώς σας πρόλαβα.

Γιάννης: θα μπορούσες να με πάρεις και στο κινητό.

Γραμματέας: προσπάθησα αλλά είναι κλειστό.

Γιάννης: κλειστό; Για κάτσε. Όντως. Θα ξέχασα να το φορτίσω. Τι έγινε;

Γραμματέας: κύριε Παύλου, δεν ξέρω πως να σας το πω.

Γιάννης: στα ελληνικά. Όσα ξέρεις δηλαδή. Τι συνέβη;

Γραμματέας: ε, να, ξέρετε...

Γιάννης: μίλα παιδί μου, μίλα. Και παίρνεις κι ένα σιασμό λεφτά. Ήθελα να ξερα το πτυχίο πως το πήρες.

Γραμματέας: δε σας άκουσα.

Γιάννης: τίποτα, τίποτα. Τι έγινε, τελικά θα μου πεις;

Γραμματέας: οι υπάλληλοι, έχουν κηρύξει απεργία.

Γιάννης: (σταματάει να ντύνεται) ΤΙ;!

Γραμματέας: κι εγώ τώρα σας καλώ έξω απ' το κτήριο. Το έχουν αποκλείσει όλο και δε μπορεί κανείς να μπει ή να βγει.

Γιάννης: (σχεδόν φωνάζοντας) και τι το πέρασαν ρε, το Πολυτεχνείο;!

Γραμματέας: σας παρακαλώ κύριε Παύλου...

Γιάννης: (τη διακόπτει) αλλά όταν φώναζα εγώ ότι τα συνδικάτα θα μας καταστρέψουν, με λέγανε κολλημένο και ότι δε σκέφτομαι το συλλογικό καλό. ΝΑ ΤΑ ΤΩΡΑ!

Γραμματέας: σας παρακαλώ...

Γιάννης: τι αιτήματα έχουν;

Γραμματέας: εγώ δεν...

Γιάννης: (σχεδόν ουρλιάζει στο τηλέφωνο) τι αιτήματα έχουν;! Είσαι τόσο άχρηστη δηλαδή που δεν ξέρεις να μου πεις τι σκατά θέλουν οι εργαζόμενοι μου;!

Γραμματέας: (κομπιάζει, ακούγεται σα να κλαίει)

Γιάννης: κατάλαβα. Ας το, θα το βρω μόνος μου.

(κλείνει το τηλέφωνο. Καλεί άλλο αριθμό. Βάζει το ακουστικό στο αυτί του)

Γιάννης: Ναι; Έλα Νίκο. Ναι μόλις με πήρε η γραμματέας μου. Τι να κάνει κι αυτή, μια ερώτηση της έκανα κι έβαλε τα κλάματα. Να δεις που μέχρι το τέλος του μήνα θα χρειαστώ καινούρια. Ας την αυτήν τώρα, τι θέλουν αυτοί οι χαραιοφάδες; Τι έκανε λέει;! Δεν υπάρχει περίπτωση! Να το πεις και στο συμβούλιο. Αν θέλουν να ψηφίσουν κάτι τέτοιο στο καταστατικό εμένα να με ξεχάσουν από στέλεχος. Όχι Νίκο, δε γίνεται να χτυπάμε εμείς 10ωρα και 12ωρα για να είναι αυτοί σε μια επικερδή επιχείρηση, και να τολμάνε να μας πούνε ότι οι πληρωμένες τους υπερωρίες είναι υπερβολικές. Λοιπόν, εγώ τώρα ντύνομαι κι έρχομαι από κει. Θα τους μαζέψουμε, θα δώσουμε κάποιες εικονικές προαγωγές σε μερικούς για να σπάσει το μέτωπο και μόλις ησυχάσουν τα πράγματα, θα ανακοινώσουμε περικοπές. Και μετά θα αρχίσουμε αυτό που κάνουν όλοι, θα παίρνουμε τελειόφοιτους που φάχνουν για πρακτική να βγάζουν την πολλή δουλειά. Γιατί οι άλλοι που το κάνουν τι παραπάνω έχουν; Και λεφτά θα εξοικονομήσουμε και η δουλειά θα βγαίνει και θα ξεφορτωθούμε και μερικούς που μου κάθονται στο λαιμό. Έγινε Νίκο, ναι, από κοντά. Έρχομαι.

(Κλείνει το τηλέφωνο και βγαίνει απ' τη σκηνή. Σκοτάδι)

4^η Σκηνή

(Ανάβει το φως και ξαναμπαίνει ο Γιάννης ντυμένος. Κάθεται στον καναπέ. Το Δελφινάκι κάθεται ήδη στην πολυθρόνα και καπνίζει)

Γιάννης: αυτά που λες γίνανε σήμερα.

Δελφινάκι: και τι έγινε τελικά με τους υπαλλήλους;

Γιάννης: δε με άκουσαν στο συμβούλιο και θέλουν να τους πάρουν με το καλό. Η απεργία συνεχίζεται.

Δελφινάκι: έχουν δίκιο;

Γιάννης: ποιοι;

Δελφινάκι: οι εργαζόμενοι

Γιάννης: (κάπως απότομα) όχι βέβαια,

Δελφινάκι: εντάξει, μην αρπάζεσαι.

Γιάννης: δεν αρπάζομαι, αλλά δεν ξέρεις πως είναι

Δελφινάκι: να σου θυμίσω πως κι εγώ εργαζόμενος είμαι.

Γιάννης: για τις πολυεθνικές μιλάω. Σαν στέλεχος μιας τόσο μεγάλης εταιρείας, δεν έχω περιθώρια να κάνω τέτοιες υποχωρήσεις.

Δελφινάκι: και τι θα κάνετε τελικά;

Γιάννης: οι δικές μου προτάσεις ναυάγησαν, οπότε το συμβούλιο είναι ακόμα σε συζητήσεις. Εγώ τους είπα ότι δε θα πάρω θέση, εκτός αν ακολουθήσουν τις συμβουλές μου.

Δελφινάκι: δε φοβάσαι για τη θέση σου;

Γιάννης: κάποια άτομα εκεί μέσα, κι εγώ μαζί μ' αυτούς, είμαστε αναντικατάστατοι. Τη δουλειά ενός υπαλλήλου μπορεί να την κάνει σχεδόν ο καθένας.

Δελφινάκι: άρα όλοι εκεί μέσα είναι αναλώσιμοι.

Γιάννης: ε όχι ρε συ, δεν είμαι και τόσο ανόητος. Υπάρχουν όντως έξυπνα και χρήσιμα άτομα σε όλες τις βαθμίδες. Αλλά αν θέλουμε να είμαστε ρεαλιστές, πρέπει να παραδεχτούμε πως ένα μεγάλο ποσοστό, ναι, είναι αναλώσιμοι.

Δελφινάκι: είσαι λίγο απόλυτος.

Γιάννης: με όλο το σεβασμό, αλλά θα στο ξαναπώ. Δεν ξέρεις πως είναι να είσαι στη θέση μου.

(μικρή παύση. Φαίνεται να υπάρχει αμηχανία)

Γιάννης: (προσπαθώντας να αλλάξει θέμα) γιατί έκατρες τόσο μακριά;

Δελφινάκι: είπα να σου δώσω λίγο χώρο, να συνέλθεις.

Γιάννης: Καλύτερα είμαι τώρα, έλα πιο κοντά αν θες.

Δελφινάκι: νομίζω θα κάνω το τσιγάρο και θα φύγω.

Γιάννης: όπως θες. Θα βγεις;

Δελφινάκι: μπα, θα αράξω σπίτι.

Γιάννης: σωστά, σωστά. Πάντα μοναχικός.

Δελφινάκι: (με νόημα) ο αναμάρτητος...

Γιάννης: (γελάει) δίκιο έχεις. Ποιος είμαι εγώ που θα μιλήσω;

Δελφινάκι: εσύ, δε θα κάνεις κάτι;

Γιάννης: είχα μια πολύ κουραστική εβδομάδα. Έχω ανάγκη λίγη ξεκούραση.

Δελφινάκι: άραγμα στον καναπέ λοιπόν κι εσύ.

Γιάννης: δηλώνω ένοχος, κύριε διαστά.

Δελφινάκι: (γελάει) ίσως θα πρέπει να σου βρούμε μια παραδειγματική τιμωρία.

Γιάννης: μπορείς να με βγάλεις έξω για ποτό κάπου που θα πρέπει να είμαι όρθιος με το ποτό στο χέρι. Θα ικετεύω για έλεος πριν ακόμα μπούμε στο μαγαζί.

(γελάνε και οι δύο)

Δελφινάκι: λοιπόν, να φεύγω σιγά σιγά. (πάει να φύγει)

Γιάννης: να σου πω, αφού θα κάτσεις να αράξεις στο σπίτι σου και θα αράξω κι εγώ στο δικό μου, γιατί δεν κάθισα εδώ;

Δελφινάκι: δεν ξέρω.

Γιάννης: έλα τώρα, τι πειράζει;

Δελφινάκι: η υπηρεσία.

Γιάννης: να σου πω, εγώ δεν είμαι ο πελάτης; Εγώ δεν έχω δίκιο; Λοιπόν, αν σου πούνε κάτι, θα πάρω την ευθύνη πάνω μου.

Δελφινάκι: (γελάει) εντάξει, θα μείνω.

Γιάννης: τέλεια. Τι λες για καμιά πίτσα;

Δελφινάκι: ναι αμέ.

Γιάννης: καμιά ιδιαίτερη προτίμηση;

Δελφινάκι: όχι, εντάξει. Τρώω τα πάντα.

(ο Γιάννης παίρνει τηλέφωνο και κάνει την παραγγελία)

Γιάννης: (στο Δελφινάκι) θες και καμιά μπύρα;

Δελφινάκι: δεν πίνω.

Γιάννης: (στο Δελφινάκι) δε θέλω τέτοια

Δελφινάκι: εντάξει. Αλλά μόνο μία. Είμαι με τη μηχανή.

Γιάννης: (στο τηλέφωνο) και τέσσερις μπύρες. Ευχαριστώ (το κλείνει) έχω κι εγώ μερικές αλλά δεν τις έχω στο ψυγείο. Θα τις βάλω να παγώσουν και αν θέλουμε κι άλλες εκτός απ' αυτές που θα μας φέρουν, πίνουμε.

Δελφινάκι: εγώ στο είπα, μία θα πω.

Γιάννης: εντάξει κύριε υπεύθυne οδηγέ. Θα τις πω εγώ.

Δελφινάκι: στο μεταξύ, τι θες να κάνουμε;

Γιάννης: καλή ερώτηση, δεν το είχα σκεφτεί. Να παίζαμε χαρτιά;

Δελφινάκι: ξερή;

Γιάννης: πόκερ..

Δελφινάκι: δεν ξέρω

Γιάννης: (γελάει) καλά, θα βρούμε κάτι άλλο. (Σκέφτεται) δε σε έχω ρωτήσει ποτέ, με τον αθλητισμό τι σχέση έχεις;

Δελφινάκι: πηγαίνω γυμναστήριο. Κάποτε έκανα και πολεμικές τέχνες.

Γιάννης: α, ναι; Τι;

Δελφινάκι: τσε κβο ντο, επέμενε ο πατέρας μου.

Γιάννης: (γελάει) πολύ ωραία.

Δελφινάκι: εσύ, κάνεις κάτι;

Γιάννης: πυγμαχία, εδώ και πολλά χρόνια.

Δελφινάκι: πως και δεν το είχες αναφέρει τόσο καιρό;

Γιάννης: δεν έτυχε.

Δελφινάκι: και για πες, ασχολείσαι χρόνια;

Γιάννης: αρκετά, περίπου 20.

Δελφινάκι: μεγάλος ζεϊνήσες.

Γιάννης: βαριόμουν το γυμναστήριο, είχα πολλά κιλά τότε και είπα να κάνω κάτι διαφορετικό. Και κόλλησα.

Δελφινάκι: σε βοήθησε;

Γιάννης: σε κάποια πράγματα. (σκέφτεται) τώρα που το θυμάμαι, νομίζω κάπου έχω σε βίντεο τον πρώτο μου αγώνα.

Δελφινάκι: αποκλείεται.

Γιάννης: όχι, όχι, τον είχε τραβήξει ένας φίλος που παλεύαμε μαζί. Για κάτσε να δω αν θυμάμαι καλά.

(ο Γιάννης βγαίνει για λίγο και επιστρέφει με μία κούτα, σχετικά μεγάλη)

Δελφινάκι: χρειάζεσαι βοήθεια;

Γιάννης: (αφήνει την κούτα μπροστά στον καναπέ) όχι, σ' ευχαριστώ.

Δελφινάκι: τι είναι όλα αυτά;

Γιάννης: οι αναμνήσεις ενός ερασιτέχνη πυγμάχου.

Δελφινάκι: αν το σιέφτεσαι για τίτλο αυτοβιογραφίας, απέρριψε το από τώρα.

Γιάννης: (γελάει) λογικά κάπου εδώ μέσα είναι.

(Ανοίγουν την κούτα και βγάζουν διάφορα πράγματα)

Δελφινάκι: ρε συ, τι ωραία γάντια είναι αυτά;

Γιάννης: Ήταν τα πρώτα μου γάντια.

Δελφινάκι: έχουν φθαρεί αρκετά ε;

Γιάννης: κάποτε πήγαινα κάθε μέρα.

Δελφινάκι: και τώρα;

Γιάννης: τώρα, όποτε προλαβαίνω (βγάζει ένα dvd) να τος κι ο αγώνας.

Δελφινάκι: (γελάει) σε dvd; Αλήθεια;

Γιάννης: (γελάει) ήταν πριν 15 χρόνια.

Δελφινάκι: και που θα το δούμε;

Γιάννης: κάπου έχω ένα dvd player.

Δελφινάκι: θα φωνάξουμε αρχαιολόγο να μας το βρει;

Γιάννης: (γελάει) θα καλέσω το μουσείο να μας δανείσει ένα.

(γελάνε. Ο Γιάννης φεύγει και επιστρέφει με ένα dvd player)

Γιάννης: (ενώ το συνδέει) ελπίζω να δουλεύει ακόμα. Κι όμως.

Δελφινάκι: απίστευτο μου φαίνεται.

Γιάννης: είδες, γίνονται και θαύματα (ακούγεται κουδούνι) πάνω στην ώρα και το φαγητό.

(Σκοτάδι)

Εικόνα

(Ανοίγει ένα φως πάνω στο Γιάννη. Φορώντας το κοστούμι και γάντια πυγμαχίας μοιάζει να χτυπάει τον αέρα με τις γροθιές του και να κάνει μικρά άλματα, σα να κάνει ζέσταμα πριν τον αγώνα. Λίγο μετά ακούγεται ένα καμπανάκι όπως αυτά στην πυγμαχία. Ο Γιάννης σοβαρεύει και αρχίζει να κάνει κύκλους στο σαλόνι, σα να “ζυγίζει” και να προετοιμάζεται να αντιμετωπίσει έναν άορατο αντίπαλο. Ακούγεται η φωνή του Γιάννη απ’ τα λόγια που έχει πει νωρίτερα. Στην αρχή, ακούγονται ατάκες δυναμικές. Και για κάθε τρεις ατάκες του ακούγεται ένα καμπανάκι πυγμαχίας και σηκώνει τα χέρια σα νικητής. Αυτό γίνεται για δύο φορές. Μετά ακούγονται ατάκες που τον δείχνουν πιο αδύναμο και μοιάζει σα να δέχεται χτυπήματα. Στο τέλος βγαίνει νοκ άουτ και πέφτει κάτω. Το καμπανάκι χτυπάει τρεις φορές αργά υποδηλώνοντας την ήττα του. Σκοτάδι)

5^η Σκηνή

(Ο Γιάννης και πάλι μόνος με το κοστούμι στο πάτωμα με τα γάντια πεταμένα κάτω, μιλάει με το θεραпевτή του)

Φωνή: Πως είσαι;

Γιάννης: καλά είμαι. Απλά είχα χρόνια να τα θυμηθώ.

Φωνή: θες να σταματήσουμε;

Γιάννης: όχι σου είπα, καλά είμαι.

Φωνή: ωραία. Ας πάμε λίγα χρόνια παρακάτω.

Γιάννης: Πότε δηλαδή;

Φωνή: Ας πούμε, 10 – 15 χρόνια μετά από εκείνο το σκηνικό.

Γιάννης: Είχα ενηλικιωθεί.

Φωνή: Θυμάσαι κάτι απ' αυτές τις ηλικίες; Τα χρόνια μετά την εφηβεία, τις πρώτες ενήλικες διακοπές;

Γιάννης: Θυμάμαι.

Φωνή: Θες να μιλήσουμε γι' αυτό;

Γιάννης: Δεν είμαι απόλυτα σίγουρος.

Φωνή: Θες να μιλήσουμε για κάτι που να είσαι πιο σίγουρος;

Γιάννης: Από τότε που σε γνώρισα δεν είμαι σίγουρος για τίποτα. Μου έχεις καταρρίψει τα πάντα.

Φωνή: Με ποια έννοια το λες αυτό;

Γιάννης: Ότι, ό,τι και να πίστευα, μου το έχεις κάνει κομμάτια. Και κάθε ένα κομμάτι μου το αναλύεις με τις ώρες.

Φωνή: Για σένα αυτό είναι καλό ή κακό;

Γιάννης: Κουραστικό είναι.

Φωνή: Μην υπεκφεύγεις. Ήξερες όταν ήρθες σε μένα ότι δε θα σου χαριστώ.

Γιάννης: Γι αυτό σε πληρώνω μια περιουσία.

Φωνή: Σε άτομα με βιώματα σαν τα δικά σου, πρέπει να δίνετε ιδιαίτερη προσοχή. Πες μου λοιπόν, αυτή η ανάλυση, ή και υπερανάλυση ακόμα, σου φαίνεται καλή ή κακή;

Γιάννης: ε δεν έχω αποφασίσει. Από τη μία πιστεύω ότι με βοηθάει. Από την άλλη με εξουθενώνει.

Φωνή: θα ήθελες μήπως να τη μετριάζαμε;

Γιάννης: ε αυτό είναι το θέμα. Δεν ξέρω τι θέλω ακριβώς.

Φωνή: είναι κλασσική συμπεριφορά αυτήν ξέρεις.

Γιάννης: ποια;

Φωνή: το να μη δίνεις σαφή απάντηση.

Γιάννης: μα πλέον αμφισβητώ για το πόσο σαφής είμαι εγώ στον εαυτό μου. Πως να γίνω σαφής στους άλλους;

Φωνή: είδες που μας οδήγησε κάπου η υπερανάλυση;

Γιάννης: που;

Φωνή: στην αντίληψη. Στο να καταλάβεις ότι είσαι μπερδεμένος. Και ότι δεν είσαι ξεκάθαρος με τον ίδιο σου τον εαυτό.

Γιάννης: (ειρωνικά) είναι σοβαρό γιατρέ μου; Θα ζήσω;

Φωνή: θα εξαρτηθεί από το πόσο θα συγκρατήσεις το χιούμορ σου για τις υπόλοιπες συνεδρίες.

Γιάννης: (γελάει) θα συγκρατηθώ.

Φωνή: Πολύ ωραία. Να υποθέσω τότε, μπορούμε να προχωρήσουμε;

Γιάννης: μπορούμε.

Φωνή: Τέλεια. Για πες μου λοιπόν, μετά από εκείνο το περιστατικό με τον καυγά, θυμάσαι κάτι άλλο;

Γιάννης: Θυμάμαι ότι δεν τους ξαναέπιασα ποτέ να τσακώνονται. Τους κρυφάκιουγα καμιά φορά για να σιγουρευτώ αλλά από κει και μετά έκαναν λες και όλα ήταν μια χαρά.

Φωνή: τους πίστευες;

Γιάννης: νομίζω είχα ανάγκη να τους πιστέψω.

Φωνή: πηγαίνοντας παρακάτω, 10 – 15 χρόνια μετά, υπάρχει κάτι που να θυμάσαι;

Γιάννης: διάφορα. Αφού πέρασα στο πανεπιστήμιο, άρχισα να πηγαίνω διακοπές μόνος μου.

Φωνή: ωραία. Από εκεί, τι θυμάσαι;

Γιάννης: τη Σύρο

Φωνή: εκεί πηγαίνατε πάλι;

Γιάννης: είχαμε το σπίτι και η θεία μου πετούσε τη σκούφια της για κόσμο στο σπίτι. Ποτά, φωνές, μουσικές, χαμός.

Φωνή: περνούσατε καλά δηλαδή. Κράτησε πολύ αυτό;

Γιάννης: 2 – 3 χρόνια ίσως.

Φωνή: τι άλλαξε;

Γιάννης: εγώ και ο καλύτερος μου φίλος στη σχολή, αποφασίσαμε το τελευταίο μας καλοκαίρι πριν το πτυχίο, να πάμε με τις τότε κοπέλες μας.

Φωνή: από παρέα, ρομαντζάδα.

Γιάννης: πες το κι έτσι.

Φωνή: και τι έγινε;

Γιάννης: ένα βράδυ είχαμε πάρει με την κοπέλα μου ένα νοικιασμένο μηχανάκι και κάναμε βόλτα στο νησί. Πρέπει να ήμασταν καμιά ώρα δρόμο μακριά. Καθόμασταν στην παραλία και χαζεύαμε τα αστέρια. Δεν ξέρω πόση ώρα ήμασταν εκεί. Σίγουρα δεν είχε αρχίσει να ξημερώνει. Ακούσαμε ήχο από αυτοκίνητο. Ήταν ο φίλος μου που μας έψαχνε.

Φωνή: είχε γίνει κάτι;

Γιάννης: αυτός και η κοπέλα του είχαν μείνει στο σπίτι με τη θεία μου. Παιζανε χαρτιά. Κάποια στιγμή εκείνη δεν αισθάνθηκε καλά. Σηκώθηκε να πάει να πει λίγο νερό και κατέρρευσε. Την πήγανε στο νοσοκομείο, η κοπέλα του έμεινε μαζί της κι εκείνος άρχισε να μας ψάχνει. Δεν υπήρχαν και κινητά τότε. Ευτυχώς δε δυσκολεύτηκε πολύ.

Φωνή: και μετά;

Γιάννης: φύγαμε άρον άρον για την Ερμούπολη. Όταν φτάσαμε, εκείνη είχε πέσει σε κόμμα.

Φωνή: τα κατάφερε;

(μικρή παύση. Ο Γιάννης φαίνεται συγκινημένος)

Γιάννης: Όχι. Είχε “φύγει” λίγο μετά το ξημέρωμα. Ενημέρωσα τους γονείς μου. Το ίδιο απόγευμα έγινε και η κηδεία.

Φωνή: Τι είχε συμβεί.

Γιάννης: Δειλία.

Φωνή: Τι εννοείς;

Γιάννης: (κομπιάζει) Κοίταξε, είναι περίπλοκο.

Φωνή: Αν δε θες να μιλήσεις, το καταλαβαίνω.

Γιάννης: Δεν το έχω ξαναπεί σε κανέναν.

Φωνή: Μάλιστα. Άρα υποθέτω ότι είναι κάτι σημαντικό. Πάρε το χρόνο σου και πες μου.

(Ο Γιάννης κάνει μια μικρή παύση. Παίρνει βαθιές ανάσες, περπατάει πάνω κάτω)

Γιάννης: (κομπιάζοντας και με ενδιάμεσες παύσεις) Εκείνο το σκηνικό, όταν ήμουν 9, έμαθα πολλά χρόνια αργότερα τι ήταν. Η θεία μου είχε διαγνωστεί με καρκίνο. Δε θυμάμαι λεπτομέρειες. Οι γιατροί της είχαν πει τότε ότι με τα κατάλληλα φάρμακα θα είχε μια καλή ζωή για κάποια χρόνια. Αλλά πιθανότατα κάποτε να χρειαζόταν χημειοθεραπείες και αργότερα μόσχευμα μυελού των οστών. Εκείνη την ημέρα το είχε πει στον πατέρα μου. Εκείνος αρνήθηκε κατηγορηματικά να κάνει έστω και την εξέταση. Έστω και στη σιέψη. Έστω και να της πει το ναι τότε για να την κάνει να νιώσει καλύτερα. Ήταν ένας δειλός άνθρωπος. Δε θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια υποχώρηση. Ούτε καν για την ίδια του την αδερφή.

Φωνή: Είναι όντως σοκαριστικό να μαθαίνεις κάτι τέτοιο. Ο πατέρας λειτουργεί συνήθως ως πρότυπο. Μια τέτοια πράξη ισοδυναμεί με αποκαθήλωση.

Γιάννης: Ναι, δεν ήταν και η καλύτερη μου εμπειρία εκείνη.

Φωνή: Εσύ αυτό το έμαθες αφού πέθανε εκείνη;

Γιάννης: Δυστυχώς ναι, πολλά χρόνια μετά. Μου το εξομολογήθηκε ο πατέρας μου λίγο πριν πεθάνει κι αυτός.

Φωνή: Πως ένιωσες γι αυτό; Σκέφτηκες ότι θα μπορούσες να είχες κάνει κάτι;

Γιάννης: Όσο τρελό κι αν σου ακούγεται, έκανα την εξέταση από ενοχή. Ήξερα ότι δε θα μπορούσα να κάνω τίποτα. Πιο πολύ θύμωσα με τον πατέρα μου που εκείνος θα μπορούσε να κάνει και δεν έκανε.

Φωνή: Μόνο αυτό σε πείραζε;

Γιάννης: ε;

Φωνή: Έτσι όπως τα λες, φαίνεται σα να σε πείραζε κάτι άλλο.

Γιάννης: τι άλλο;

Φωνή: Εσύ θα μου πεις

Γιάννης: (μικρή παύση, κομπιάζει) Προφανώς και στεναχωρήθηκα για τη θεία μου. Και πόνεσα και έλαφα. Αυτό που με ενόχλησε ήταν το ξαφνικό.

Φωνή: Το ξαφνικό;

Γιάννης: (σχεδόν φωνάζει) ναι, το απροειδοποίητο!!! Δε μπόρεσα να το χωνέψω, μια ζωή δε μπόρεσα να το χωνέψω. Και την αλήθεια που έμαθα, ότι δηλαδή ήταν προδιαγεγραμμένο, πάλι δεν το χώνεψα.

Φωνή: Γιάννη, πρέπει να ηρεμήσεις

Γιάννης: (πλέον φωνάζει κανονικά. Φαίνεται έτοιμος να κλάψει) Μη μου λες να ηρεμήσω! Έχω κουραστεί να σε ακούω να μου λες να ηρεμήσω. Θέλω να φωνάξω, το καταλαβαίνεις; Πνίγομαι!

Φωνή: σου ζητώ ειλικρινά συγγνώμη, νομίζω ότι σε πίεσα προς μία κατεύθυνση που δεν έπρεπε.

Γιάννης: εσύ έκανες τη δουλειά σου, κι εγώ θα κάνω τη δική μου.

Φωνή: τι εννοείς;

Γιάννης: δε σε αφορά.

Φωνή: αν έχεις σκεφτεί να κάνεις κάτι το οποίο μπορεί και να στο προκάλεσε η συνεδρία μας, ναι, με αφορά. Και μάλιστα περισσότερο απ' όσο νομίζεις

Γιάννης: δε θα σου δώσω λογαριασμό για τις σκέψεις μου.

Φωνή: όσο είσαι υπό την επίβλεψη μου, έχω την πλήρη ευθύνη σου, το καταλαβαίνεις αυτό;

Γιάννης: τότε μάλλον πρέπει να σε απαλλάξω απ' τα καθήκοντα σου.

Φωνή: Γιάννη, νομίζω ότι υπερβάλλεις. Δεν έχουμε φτάσει ακόμα σε κάποιο ικανοποιητικό σημείο για να διακόψεις τις συνεδρίες.

Γιάννης: και ούτε πρόκειται. Αύριο θα λάβεις μια επιταγή με την αποζημίωση σου.

Φωνή: Γιάννη σε παρακαλώ, μην κάνεις βιαστικές κινήσεις.

Γιάννης: (φωνάζει πάλι) εσύ είχες πει ότι είναι επιλογή μου πότε θα σταματήσω τις συνεδρίες.

Φωνή: ναι αλλά δεν είσαι σε θέση να αποφασίσεις αν είσαι αρκετά καλά ακόμα για να το κάνεις.

Γιάννης: κι αν δε γίνω ποτέ καλά;

Φωνή: εγώ δεν έχω σκοπό να σταματήσω την προσπάθεια.

Γιάννης: η αλήθεια είναι ότι πληρώνεσαι πολύ καλά για σταματήσεις να προσπαθείς.

Φωνή: δεν είναι οικονομικό το ζήτημα.

Γιάννης: και τι ακριβώς θες να προσπαθήσεις;

Φωνή: να μου πεις τι έγινε πέρσι το καλοκαίρι.

Γιάννης: (ταραγμένος) δε θέλω.

Φωνή: το ξέρω. Αλλά εκεί ακριβώς βρίσκεται η λύση. Ο λόγος για τον οποίο ήρθες σε μένα. Ή μάλλον, ο λόγος που σε έφεραν σε μένα.

Γιάννης: ωραία, θα σου πω.

Φωνή: χαίρομαι.

Γιάννης: την άλλη βδομάδα.

Φωνή: δε θα το ξεχάσω.

Γιάννης: καληνύχτα γιατρέ.

(ακούγεται ήχος της γραμμής που νεκρώνει. Σιωπάδι)

6^η Σκηνή

(Ακούγεται πάλι το καμπανάκι της πυγμαχίας. Τα φώτα ανάβουν και βλέπουμε πάλι το Δελφινάκι και το Γιάννη, αραχτούς στον καναπέ και φαίνονται να έχουν περάσει καλά. Το Δελφινάκι έχει μόνο μια μύρα μπροστά του ενώ ο Γιάννης έχει σίγουρα πει 5 – 6. Υπάρχουν άδεια κουτιά από πίτσες και μπόλια αποτσιγάρα στο τασάκι. Ο Γιάννης φαίνεται ότι οι μύρες τον έχουν χτυπήσει λιγάκι)

Γιάννης: Αυτό ήταν, κάπως έτσι έχασα. (ανοίγει άλλη μια μύρα)

Δελφινάκι: Δεν πειράζει, ο πρώτος σου αγώνας ήταν.

Γιάννης: Ναι, η αλήθεια είναι έχω γίνει πολύ καλύτερος με τα χρόνια.

Δελφινάκι: Έχεις πάει και σ' άλλους αγώνες;

Γιάννης: μπα, λίγο μόνο, για 2 – 3 χρόνια. Μετά το έκανα μόνο για μένα.

Δελφινάκι: θα 'θελα πάντως να σε ξαναδώ να παλεύεις.

(Ο Γιάννης του χαμογελάει. Πίνει αιόμα και το Δελφινάκι τελειώνει το τσιγάρο του)

Δελφινάκι: Πέρασε η ώρα. Πρέπει να φύγω.

Γιάννης: Γιατί, τι ώρα πήγε; (Κοιτάζει κι αυτός) Απίστευτο. Ούτε που το κατάλαβα.

Δελφινάκι: Θέλεις μήπως να σε βοηθήσω με το σπίτι;

Γιάννης: Δεν είναι κάτι. Θα έρθει αύριο γυναίκα να καθαρίσει. Αν δε βαριέσαι, κάτσε να σου δώσω τα σκουπίδια. Να μη βρωμάει τσιγαρίλα το σαλόνι. (βγαίνει)

Δελφινάκι: α ναι, σόρρυ γι' αυτό. Καπνίζω υπερβολικά. (πάει και ανοίγει το παράθυρο)

Γιάννης: (φωνή off) μην το σιέφτεσαι. Δεν υπάρχει πρόβλημα

Δελφινάκι: δεν είμαι και πολύ καλή επιρροή μάλλον.

Γιάννης: (ξαναμπαίνει με μια μαύρη σακούλα) για το κάπνισμα μιλάς;

Δελφινάκι: (διστακτικά) γενικότερα.

Γιάννης: (μαζεύει τα σκουπίδια στη σακούλα) τι εννοείς;

Δελφινάκι: (τον βοηθάει με τα σκουπίδια) τίποτα.

Γιάννης: όχι, κάτι εννοούσες.

Δελφινάκι: Ντάξει, δεν είναι κάτι τρομερό. Εξάλλου, έχεις πει λιγάκι. Προτιμώ να στο πω όταν είσαι νηφάλιος.

(ο Γιάννης κατεβάζει την υπόλοιπη μύρα με τη μία και την πετάει στα σκουπίδια)

Γιάννης: Μια χαρά είμαι.

Δελφινάκι: (δένει τη σακούλα) Δεν είσαι. Δεν είσαι σε θέση να κάνεις μια συζήτηση της προκοπής.

Γιάννης: (πιάνει τη σακούλα και την πετάει κάτω. Τον πλησιάζει) για κάνε λοιπόν εσύ που μπορείς.

Δελφινάκι: (πισωπατώντας) νομίζω ότι πρέπει να φύγω.

Γιάννης: (τον αρπάζει απ' το χέρι) εγώ δεν το νομίζω. Πες μου, τι εννοούσες.

Δελφινάκι: (προσπαθεί να ελευθερώσει το χέρι του) με πονάς.

Γιάννης: (ειρωνικά) δεν είναι ωραίο όταν αλλάζουν οι ρόλοι, ε;

Δελφινάκι: εγώ δε σε πλήρωσα γι' αυτό! Άφησέ με!

Γιάννης: (του πιάνει και το άλλο χέρι) όπως είπες και μόνος σου, σε πληρώνω. Έτσι δεν είναι; Υπάλληλος μου δεν είσαι;

Δελφινάκι: τότε μάλλον ήρθε η ώρα να δηλώσω παραίτηση.

(ο Γιάννης έκπληκτος τον αφήνει. Το Δελφινάκι βρίσκει την ευκαιρία και απελευθερώνεται. Απομακρύνεται και τρίβει τους καρπούς του)

Γιάννης: θες να φύγεις; Αυτό ήθελες να μου πεις πιο πριν;

Δελφινάκι: όχι ακριβώς αυτό.

Γιάννης: τότε τι γαμώ το κέρατο μου;!

Δελφινάκι: έχω τις αμφιβολίες μου για όλο αυτό.

Γιάννης: δε σε πληρώνω για να έχεις αμφιβολίες. Δε σε πληρώνω για να σκέφτεσαι. Σε πληρώνω για να κάνεις τη γαμημένη τη δουλειά σου. Και περιμένω να την κάνεις σωστά!

Δελφινάκι: ε δε γουστάρω ρε φίλε! Δεν το γουστάρω αυτό πια!

Γιάννης: και τι, περιμένεις ότι θα σ' αφήσω να φύγεις τόσο εύκολα;

Δελφινάκι: δε χρειάζομαι την άδεια σου.

Γιάννης: κι απ' την εταιρεία σου; Λες να το αφήσουν έτσι;

Δελφινάκι: δε θα είναι η πρώτη φορά που γίνεται κάτι τέτοιο.

Γιάννης: υπάρχει ρήτρα στο συμβόλαιο σου.

Δελφινάκι: θα τη σπάσω.

Γιάννης: θα χάσεις τη δουλειά σου και μπορεί να πας και φυλακή.

Δελφινάκι: ίσως είναι καλύτερα εκεί.

Γιάννης: πως περιμένεις να σου φερθούνε στη φυλακή; Μόλις μάθουν τι δουλειά έκανες;

Δελφινάκι: έχω αντιμετωπίσει χειρότερα πράγματα. Δε φοβάμαι.

Γιάννης: πάντα υπάρχει κάτι νέο για να φοβηθούμε.

Δελφινάκι: φαντάζομαι σε σένα δεν ισχύει αυτό.

Γιάννης: τι εννοείς;

Δελφινάκι: εννοώ ότι τόσους μήνες προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε μια φοβία από παλιά.

Γιάννης: δεν έχεις ιδέα.

Δελφινάκι: θα ήθελα πολύ όμως να έχω. Από τότε που ξεκίνησε όλο αυτό δε μου έχεις πει τίποτα παραπάνω εκτός από τον άμεσο στόχο σου.

Γιάννης: (φωνάζει) δε σε αφορούν οι λεπτομέρειες.

Δελφινάκι: (φωνάζει) αυτές οι λεπτομέρειες όμως μπορούν να αλλάξουν τα πάντα.

Γιάννης: γαμώ την πουτάνα μου, γαμώ, δε θέλω ρε, το καταλαβαίνεις, δε θέλω να το συζητήσω αυτό το πράγμα μαζί σου. Έχω ψυχίατρο για να το συζητάω. Με σένα κάνω πράξη τα λόγια μου.

Δελφινάκι: τότε μάλλον πρέπει να τον απολύσεις τον ψυχίατρο σου γιατί δεν κάνει και πολύ καλή δουλειά.

Γιάννης: νομίζω αρχίζεις και το χοντραίνεις τώρα.

Δελφινάκι: γιατί, θα σε φοβηθώ; Εξάλλου είναι φανερό ότι φοβάσαι τον εαυτό σου περισσότερο απ' οποιονδήποτε ή στιδήποτε άλλο.

Γιάννης: είσαι πολύ κοντά στο να ξεπεράσεις τα όρια, βούλωσ' το.

Δελφινάκι: δεν υπάρχουν όρια σ' αυτό που με έχεις προσλάβει να κάνω. Δεν υπάρχει τίποτα να ξεπεράσω. Ο μόνος εδώ μέσα που πρέπει να κάνει κάτι είσαι εσύ. Να βάλεις στην άκρη τον εγωισμό σου και να καταλάβεις πόσο μεγάλη μαλακία πας να κάνεις.

(σχεδόν ουρλιάζοντας, ο Γιάννης του επιτίθεται. Ξεινάει μια πάλη σώμα με σώμα που τους βρίσκει και τους δύο ξαπλωμένους στο πάτωμα. Ο Γιάννης θα βρεθεί για λίγο από πάνω και θα πιάσει το Δελφινάκι απ' το λαιμό. Μετά από λίγο, το Δελφινάκι με μια κλωτσιά ανάμεσα στα πόδια του Γιάννη, θα καταφέρει να απελευθερωθεί)

Δελφινάκι: (βήχοντας) είσαι παλαβός.

Γιάννης: νόμιζα ότι το είχαμε ξεκαθαρίσει αυτό όταν σε προσέλαβα.

Δελφινάκι: είσαι επικίνδυνος. Και όχι μόνο για τον εαυτό σου.

Γιάννης: δεν έπαθες και τίποτα.

Δελφινάκι: επειδή σε σταμάτησα. (βήχει)

Γιάννης: εσύ το ξεκίνησες. Μ' όλες αυτές τις μαλακίες που έλεγες.

Δελφινάκι: ήθελα να μόνο να σου δείξω ότι νοιάζομαι.

Γιάννης: (φωνάζει) δε θέλω να νοιάζεσαι. Ήθελα να κάνεις τη γαμημένη δουλειά σου.

Δελφινάκι: ήθελες;

Γιάννης: ναι. Ήθελα.

Δελφινάκι: δε θέλεις πια;

Γιάννης: δε μπορώ να ρισκάρω κάποιον με ενδοιασμούς γι' αυτήν τη δουλειά. Χρειάζομαι κάποιον σίγουρο, να ξέρει τι θέλει και κυρίως, να μπορεί να το κάνει.

Δελφινάκι: κι εγώ μπορώ να το κάνω.

Γιάννης: δε μπορείς. Όχι πια.

(μικρή παύση)

Γιάννης: μπορείς να φύγεις. Δε χρειάζομαι τις υπηρεσίες σου πλέον.

Δελφινάκι: κοιτάξε να δεις, έχω κάποιους ενδοιασμούς αλλά είναι επειδή σε έχω μάθει πλέον και χρειάζομαι χρόνο να το σκεφτώ.

Γιάννης: δεν έχεις να σκεφτείς τίποτα. Θα πληρωθείς κανονικά για όσο χρόνο μένει στο συμβόλαιο μας και θα πάρεις και μια αποζημίωση, για τη λήξη του συμβολαίου εκτός χρόνου.

Δελφινάκι: δεν τα θέλω τα λεφτά σου.

Γιάννης: δε σε ρώτησα.

Δελφινάκι: δηλαδή είμαι κι εγώ αναλώσιμος έτσι; Σαν τους υπαλλήλους στη δουλειά σου.

Γιάννης: έτσι θες να το πάμε; Ε τότε ναι, είσαι αναλώσιμος. Είσαι ένας κόκκος σκόνης στα παπούτσια μου. Είσαι λεκές στο πουκάμισο μου. Ή μάλλον (γελάει) δεν είσαι τίποτα. Είσαι ένα μικροσκοπικό τίποτα που μπορώ να αντικαταστήσω όποια στιγμή θέλω. Το κατάλαβες;

(το Δελφινάκι τον κοιτάει και δε μιλάει)

Γιάννης: φύγε τώρα. Φύγε. (πιάνει τη σακούλα με τα σκουπίδια και την πετάει στην πόρτα) φύγε, έξω, ξεκουμπίσου.

(το Δελφινάκι φεύγει και κλείνει την πόρτα πίσω του. Ο Γιάννης μένει ακίνητος για λίγο. Τρέχει στην πόρτα, κάνει να την ανοίξει, το μετανιώνει και μόνο χτυπάει την πόρτα με τις γροθιές του και καταρρέει. Σιοτάδι)

Β' Πράξη

7^η Σκηνή

(Δύο μήνες μετά. Ο Γιάννης τρώει πατατάκια και πίνει μια μύρα καθισμένος φορώντας ακόμα το κοστούμι του. Βλέπει τηλεόραση και σχολιάζει τα γεγονότα. Χτυπάει το κουδούνι. Ο Γιάννης ανοίγει και μένει έκπληκτος)

Δελφινάκι: καλησπέρα.

Γιάννης: καλησπέρα. Πέρασε.

Δελφινάκι: σ' ευχαριστώ.

(πάνε και οι δύο προς τα μέσα. Ο Γιάννης κλείνει την τηλεόραση)

Δελφινάκι: με ειδοποίησαν απ' την εταιρεία ότι δεν πήγε πολύ καλά με τον αντικαταστάτη μου.

Γιάννης: ναι, αλήθεια είναι. Εσύ όμως, πως;

Δελφινάκι: τι πως;

Γιάννης: πως ήρθες;

Δελφινάκι: με το μετρό, η μηχανή μου είναι στο συνεργείο.

Γιάννης: όχι, δε ρωτάω αυτό. Εννοώ, γιατί ήρθες;

Δελφινάκι: (κομπιάζει) είχα πολύν καιρό να σιεφτώ και να εκτιμήσω την κατάσταση.

Γιάννης: και που κατέληξες;

Δελφινάκι: ότι δεν είναι δική μου δουλειά να έχω αμφιβολίες και να αμφισβητώ τα θέλω σου. Εγώ είμαι ένας απλός υπάλληλος.

Γιάννης: (χαμογελάει) ξέρεις ότι εγώ δε σε βλέπω μόνο έτσι.

Δελφινάκι: ούτε εγώ σε βλέπω έτσι. Αλλά τότε μου είχες πει...

Γιάννης: τότε ήταν τότε. μη δίνεις σημασία. Είπα πολλά και τα μετάνιωσα όλα. Αλλά δεν ήξερα αν έπρεπε να σε καλέσω ξανά. Κάθισε όμως, μη στέκεσαι.

Δελφινάκι: σ' ευχαριστώ. Τι κάνεις;

Γιάννης: ήρεμα, δουλειά. όπως τα ξέρεις.

Δελφινάκι: Έχω να σε δω δύο μήνες. Δεν έκανες τίποτα;

Γιάννης: τίποτα αξιόλογο.

(μικρή παύση)

Δελφινάκι: εγώ, ξέρεις, σε περίμενα.

Γιάννης: αλήθεια;

Δελφινάκι: ναι. Όταν μου είπαν ότι δεν πήγε καλά με τον αντικαταστάτη μου, ήξερα ότι έπρεπε να έρθω.

Γιάννης: χαίρομαι πολύ που ήρθες.

Δελφινάκι: κι εγώ χαίρομαι.

(μικρή παύση. Λίγη αμηχανία. Το Δελφινάκι επιχειρεί να αλλάξει θέμα)

Δελφινάκι: καλά όλο το καλοκαίρι δεν έκανες τίποτα;

Γιάννης: δούλευα. Μετά τις απεργίες των υπαλλήλων συσσωρεύτηκε πολύ δουλειά. Έπρεπε να προσλάβω και καινούρια γραμματέα.

Δελφινάκι: η προηγούμενη;

Γιάννης: παραιτήθηκε.

Δελφινάκι: μάλιστα. Διακοπές; Δεν πήγες;

Γιάννης: όχι. Δηλαδή ναι, πήγα για ένα τριήμερο στη Σύρο, έχω εξοχικό εκεί. Αλλά κι εκεί που ήμουν δούλευα. Είχα κανονίσει να λείψω για 15 μέρες αλλά την τρίτη μέρα αρχίσαν τα τηλέφωνα. Μέχρι το βράδυ είχα εννευριστεί και την επόμενη μέρα πήρα το πρώτο πλοίο και γύρισα.

Δελφινάκι: ε, είσαι αναντικατάστατος.

(γελάνε για λίγο και οι δύο. Το Δελφινάκι βγάζει ένα πακέτο τσιγάρα)

Γιάννης: ώπα. Που είναι τα στριφτά;

Δελφινάκι: χρειαζόμουν κάτι πιο δυνατό και πήρα πακέτο. Θεε;

Γιάννης: αμέ.

(το Δελφινάκι του δίνει τσιγάρο και του το ανάβει)

Γιάννης: εσύ; Πήγες πουθενά;

Δελφινάκι: στους γονείς μου, στο Βόλο. Πήγαμε και απέναντι στην Σκόπελο για καμιά βδομάδα με μια παρέα.

Γιάννης: έχω χρόνια να πάω στην Σκόπελο. Και στο Βόλο. Έχει ακόμα εκείνα τα υπέροχα τσιπουράδικα;

Δελφινάκι: ναι, ναι, ακόμα εκεί είναι.

Γιάννης: η Σκόπελος σου άρεσε; Είχες ζαναπάει;

Δελφινάκι: παρότι είναι κοντά στο Βόλο, δεν είχα ζαναπάει.

Γιάννης: είναι πολύ όμορφο νησί. Πέρασες καλά;

Δελφινάκι: πολύ καλά. Συνέχεια μέσα στο νερό ήμουν.

Γιάννης: δεν έχεις πάρει καθόλου χρώμα;

Δελφινάκι: ναι, δε μαυρίζω εύκολα. Εσύ, πρόλαβες να κάνεις κανένα μπάνιο;

Γιάννης: (ιομπιάζει) η αλήθεια είναι όχι, δεν τα κατάφερα. Μέχρι να χαλαρώσω με είχαν ήδη πρήξει και γύρισα.

Δελφινάκι: Μπορούμε να πάμε μαζί αν θες. Η ζέστη ακόμα καλά κρατεί.

Γιάννης: σ' ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν ξέρω αν μπορώ.

Δελφινάκι: τρεχάματα με τη δουλειά;

Γιάννης: (κομπιάζει) όχι, όχι ακριβώς

(ο Γιάννης εμφανώς ταραγμένος σηκώνεται πάει σε ένα ντουλάπι και βγάζει ένα μπουκάλι ουίσκι. Βάζει ένα ποτήρι, το πίνει μονοκοπανιά)

Δελφινάκι: (σηκώνεται) μην πίνεις, σε παρακαλώ. Μην έχουμε πάλι τα ίδια.

Γιάννης: (έχει γεμίσει δεύτερο ποτήρι, το αφήνει, χαμογελάει) έχεις δίκιο.

Δελφινάκι: γιατί πίνεις τόσο πολύ;

Γιάννης: (κάθεται πάλι) προσπαθώ να πνίξω τους δαίμονες μου.

Δελφινάκι: πρέπει να κολυμπάνε πολύ καλά για να μην τα έχεις καταφέρει με τόσο ποτό.

Γιάννης: (γελάει. Αλλάζει θέμα) σ' αρέσει το καλοκαίρι;

Δελφινάκι: τι πράγμα;

Γιάννης: το καλοκαίρι, σ' αρέσει;

Δελφινάκι: που κολλάει τώρα αυτό;

Γιάννης: Θα καταλάβεις. Πες μου.

Δελφινάκι: ναι μου αρέσει.

Γιάννης: η θάλασσα, ο ήλιος, η άμμος; Αυτά;

Δελφινάκι: ναι μου αρέσουν. Δεν καταλαβαίνω το νόημα αυτής της συζήτησης.

Γιάννης: δε χρειάζεται. Ποια είναι η πιο δυνατή σου ανάμνηση από καλοκαίρι;

Δελφινάκι: πως την εννοείς τη δυνατή;

Γιάννης: ούτε χαρούμενη, ούτε δυσάρεστη. Δυνατή, έντονη, που έχει χαραχθεί πιο βαθιά στη μνήμη σου.

Δελφινάκι: (σκέφτεται) νομίζω, ήταν πριν δύο χρόνια.

Γιάννης: θυμάσαι τι είχε γίνει τότε;

Δελφινάκι: είχαμε πάει με την παρέα μου για κάμπινγκ στη Σαμοθράκη. Βρήκαμε μια υπέροχη παραλία και αράξαμε εκεί. Μείναμε 10 μέρες στο υπαίθρο. Όλη μέρα μπάνιο στη

θάλασσα και το βράδυ στην ακρογιαλιά. Κοιτούσαμε τα αστέρια, τραγουδούσαμε, τρώγαμε, πίναμε. Κάποιοι ήταν και πιο τολμηροί και έκαναν έρωτα λίγο πιο πέρα.

Γιάννης: ακούγεται μαγευτικό.

Δελφινάκι: μαγευτικό. Ναι νομίζω είναι η κατάλληλη λέξη. Ή ίσως, ειδυλλιακό. Ένωθα πιο ζωντανός από ποτέ.

Γιάννης: (χαμογελάει) τι θυμάσαι από τότε;

Δελφινάκι: ένα βράδυ ανάψαμε φωτιά και μείναμε ξάγρυπνοι σχεδόν όλο το βράδυ. Κάποια στιγμή, όταν οι περισσότεροι είχαν πάει για ύπνο, μια φίλη μου είχε κάτσει δίπλα μου και πάνω στη συζήτηση, μου είπε μια ιστορία.

Γιάννης: τι ιστορία;

Δελφινάκι: το μύθο του Αριώνα. Τον ξέρεις;

Γιάννης: όχι, δε νομίζω.

Δελφινάκι: ήταν ένας μουσικός στην αρχαία Ελλάδα, προικισμένος με μια υπέροχη φωνή. Ταξίδευε σε όλον τον τότε γνωστό κόσμο και τραγουδούσε. Και ήταν τόσο καλός που οι πλούσιοι στις αυλές τους τον γέμιζαν με δώρα και χρυσό. Κι εκείνος όμως, δεν ήταν αγάριστος. Σε κάθε του ταξίδι υμνούσε τον Απόλλωνα για το δώρο που του χάρισε. Στο τελευταίο του ταξίδι, επέστρεφε απ' τη Σικελία, με ένα καράβι φορτωμένο με τα χρήματα και τα δώρα που είχε κερδίσει. Οι ναύτες τότε αποφάσισαν να τον πετάξουν στη θάλασσα και να κρατήσουν τα χρήματα. Εκείνος τους παρακάλεσε να του χαρίσουν τη ζωή και ας κρατούσαν όλα τα χρήματα, δεν τον ένοιαζε. Αλλά εκείνοι ήταν ανένδοτοι. Τότε τους ζήτησε να τον αφήσουν να τραγουδήσει για μια τελευταία φορά. Και το τραγούδι του έφτασε μέχρι τον Όλυμπο και ο Απόλλωνας, θέλοντας να τον σώσει, έστειλε το Δελφίни του, τον ψυχοπομπό, να τον σώσει και να τον κουβαλήσει στη στεριά. Και το Δελφίни ήρθε και πήγε τον Αριώνα στη στεριά. Αλλά τον άφησε σε ένα βράχο στο ακρωτήριο Τάιναρο. Και τότε ο Αριώνας φοβήθηκε γιατί από κείνο το βράχο, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να περάσει την πύλη και να κατέβει στον Άδη. Και έκλαψε και παρακάλεσε το Δελφίни να τον αφήσει κάπου αλλού. Και το Δελφίни αποκρίθηκε πως από τη στεριά, μόνο αυτό το μέρος ήξερε. Και έφυγε. Και ο Αριώνας έκλαψε και τραγούδησε και ζητούσε απ' τον Απόλλωνα να τον σώσει. Μα εκείνος δε συγκινήθηκε εκείνη τη φορά. Τη φωνή του, μόνο η Περσεφόνη άκουσε, που περνούσε τις μέρες της στον Άδη. Και λυπημένη πολύ, τον οδήγησε ανάμεσα στους νεκρούς του κάτω κόσμου και πέρα απ' τον Αχέροντα, στα Ηλύσια Πεδία.

Γιάννης: πολύ λυπητερή ιστορία.

Δελφινάκι: καμιά ιστορία δεν είναι μόνο καλή ή κακή. Όλες μας διδάσκουν κάτι.

Γιάννης: να μην εμπιστευόμαστε τα δελφίνια;

Δελφινάκι: (γελάει) όχι. Για να πω την αλήθεια, δεν έχω ιδέα τι μπορεί να διδάσκει αυτή η ιστορία, αλλά σίγουρα κάτι καλό θα υπάρχει.

Γιάννης: αμφιβάλλω.

Δελφινάκι: πάντα απαισιόδοξος.

Γιάννης: απλά είμαι ρεαλιστής.

Δελφινάκι: (χαμογελάει) δε θα σου αλλάξω γνώμη, ε;

Γιάννης: το γέρικο σκυλί δε μαθαίνει νέα κόλπα, έτσι δε λένε;

(γελάνε και οι δύο για λίγο)

Γιάννης: θέλεις ένα ποτό;

Δελφινάκι: ναι, ευχαρίστως.

(ο Γιάννης βάζει δύο ποτά και του προσφέρει το ένα. Το Δελφινάκι του τείνει το πακέτο. Εκείνος παίρνει τσιγάρο και το ανάβει. Πίνουν για λίγο στη σιωπή)

Γιάννης: ήταν χάλια.

Δελφινάκι: ποιος;

Γιάννης: ο αντικαταστάτης σου. Ήταν χάλια.

Δελφινάκι: νόμιζα ότι σου είχαν στείλει έναν απ' τους καλύτερους.

Γιάννης: μπορεί και να ήταν. Αλλά εμένα δε μου έκανε.

Δελφινάκι: γιατί;

Γιάννης: γιατί δεν ήταν εσύ.

(μικρή παύση. Κοιτάζονται)

Δελφινάκι: (χωρίς να τον κοιτάει) μου έλειψες

Γιάννης: (χαμογελάει αμήχανα) να προτείνω κάτι;

Δελφινάκι: πες μου.

Γιάννης: έχει πολύ ωραία βραδιά απόψε, θέλεις να ανεβούμε στην ταράτσα;

Δελφινάκι: σιοπεύεις να με πετάξεις κάτω;

Γιάννης: (γελάει) όχι, όχι, απλά να κάτσουμε εκεί. Σε λίγο έρχεται το φθινόπωρο και αυτές οι νύχτες θα αργήσουν πολύ να ξανάρθουν.

Δελφινάκι: εντάξει, πάμε.

(βγαίνουν και πάνε προς την πόρτα. Σιοτάδι)

8^η Σκηνή

(τα φώτα ανοίγουν και είμαστε στην ταράτσα του Γιάννη. Ακούγονται πνιχτοί ήχοι από αυτοκίνητα, φωνές ανθρώπων, ο φωτισμός είναι πολύ χαμηλός. Μπαίνουν ο Γιάννης και το Δελφινάκι)

Δελφινάκι: έχω χρόνια να κάτσω σε ταράτσα.

Γιάννης: αλήθεια;

Δελφινάκι: ναι, από φοιτητής.

Γιάννης: γιατί ανεβαίνατε στις ταράτσες;

Δελφινάκι: κυρίως για να καπνίσουμε.

Γιάννης: (γελάει) κατάλαβα. Ώστε έκανες και τέτοια ε;

Δελφινάκι: σαν παιδί κι εγώ.

(γελάνε λίγο. Μικρή παύση)

Δελφινάκι: γιατί έμεινες με το κοστούμι; Δεν ήθελες να βάλεις κάτι πιο άνετο;

Γιάννης: συνηθισμένος είμαι. Έχει γίνει δεύτερο δέρμα μου πλέον.

Δελφινάκι: σε ενοχλεί;

Γιάννης: με περιορίζει. Με φυλακίζει.

Δελφινάκι: δεν καταλαβαίνω.

Γιάννης: έχεις ακουστά το μύθο του Πλάτωνα, αυτόν με τη σπηλιά;

Δελφινάκι: ίσως, δεν είμαι σίγουρος.

Γιάννης: ο μύθος λέει ότι κάποτε κάποιοι άνθρωποι ζούσαν αλυσοδεμένοι σε μια σπηλιά. Και στον τοίχο απέναντι τους έβλεπαν τις σκιές από μια φωτιά που έκαιγε και τις νόμιζαν για πραγματικότητα. Όταν λοιπόν ελευθερώθηκαν και βγήκαν στον κόσμο, αντίκρισαν τον ήλιο και είδαν μια άλλη πραγματικότητα.

Δελφινάκι: δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό.

(χτυπάει το τηλέφωνο του Γιάννη)

Γιάννης: (στο Δελφινάκι) με συγχωρείς, η δουλειά δεν τελειώνει ποτέ (στο τηλέφωνο) έλα Νίκο. Ναι στο σπίτι είμαι, έγινε κάτι; Ναι έχει δίκιο. Καλά που πήρες γιατί το ξέχασα τελείως. Περιμένε να στο στείλω τώρα να σιγουρευτούμε ότι το πήρες (στο Δελφινάκι) πάω λίγο κάτω να στείλω ένα e-mail κι έρχομαι (στο τηλέφωνο) έλα Νίκο, δώσε μου ένα λεπτό.

(ο Γιάννης βγαίνει. Το Δελφινάκι μένει μόνο του. Βγάζει το κινητό του και καλεί)

Δελφινάκι: Υπόθεση 210617. Κωδικός, Δελφινάκι. Συνέδεσε με σε παρακαλώ. (παύση) Εγώ είμαι. Ναι, μαζί του είμαι. Στην ταράτσα, στο σπίτι του. Απόψε θα γίνει. Πες στο συνεργείο να είναι έτοιμο. Με τα χαρτιά εντάξει; Γιατί δε θέλω να πάω φυλακή. Ναι και την προηγούμενη φορά έτσι έλεγεσ αλλά παραλίγο να φάω δέκα χρόνια. Πάλι καλά που υπήρχαν μάρτυρες. Με τα λεφτά τι θα γίνει; Όχι δεν έχω δει κάτι στο λογαριασμό μου. Περιμένε. (κοιτάζει κάτι στο κινητό) Ναι, τα είδα. Εντάξει, προχωράω κανονικά. Σε μια ώρα να είναι εδώ το συνεργείο.

(το Δελφινάκι κλείνει το τηλέφωνο. Μπαίνει ο Γιάννης με δύο ζευγάρια γάντια πυγμαχίας)

Δελφινάκι: τι είναι αυτά;

Γιάννης: εσύ δεν ήθελες να με ξαναδείς να παλεύω;

Δελφινάκι: ναι, αλλά όχι εναντίον μου.

Γιάννης: (γελάει) την πρώτη φορά, θα σ' αφήσω να με νικήσεις.

(του δίνει ένα καινούριο ζευγάρι κι αυτός παίρνει τα φθαρμένα)

Δελφινάκι: δεν τα αποχωρίζεσαι, ε;

Γιάννης: είναι το γούρι μου.

Δελφινάκι: ναι αλλά εγώ τώρα δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω.

Γιάννης: δίκιο έχεις, δεν έχεις ιδέα. Ωραία άκου, θα σου κάνω πρώτα ένα ταχύρρυθμο και μετά θα ξεκινήσουμε, τι λες;

Δελφινάκι: εντάξει.

Γιάννης: λοιπόν, πρώτα πρέπει να βάλεις αυτά. (του δίνει ένα ζευγάρι bandage πυγμαχίας)

Δελφινάκι: τι είναι αυτά;

Γιάννης: λέγονται bandage. Σκέψου τα σαν επιδέσμους. Καλύπτουν το χέρι ώστε να σε προφυλάσσουν από τραυματισμούς. Το γάντι μόνο δε φτάνει.

Δελφινάκι: και πως τα βάζεις;

Γιάννης: κάτσε, θα σου δείξω εγώ.

(ο Γιάννης με γρήγορες κινήσεις τυλίγει τα bandage στα χέρια του και πηγαίνει στο Δελφινάκι)

Γιάννης: δώσε μου το χέρι σου. Και πρόσεχε τι κάνω, εντάξει;

(ο Γιάννης ξεκινάει και τυλίγει το bandage κρατώντας τρυφερά το χέρι του Δελφινακίου)

Γιάννης: κατάλαβες τώρα;

Δελφινάκι: (κομπιάζει) ναι.

Γιάννης: δεν είναι πολύ σφιχτό, ε;

Δελφινάκι: όχι, όχι. Είναι μια χαρά.

(για μια στιγμή, κλείνει το χέρι του Γιάννη στα δικά του και σχεδόν αμέσως τον αφήνει και ξεκινάει να τυλίγει μόνος του το άλλο χέρι)

Γιάννης: ωραία. Βάλε και τα γάντια. Τέλεια. Λοιπόν, μάθημα πρώτο: άμυνα. Φέρε τα χέρια σου στο ύψος του προσώπου σου και κάλυψε με τις γροθιές σου το σαγόνι σου. (το Δελφινάκι το κάνει λίγο αδέξια) όχι έτσι ρε, πιο στιβαρά. Καλύτερα τώρα. Φέρε τους αγκώνες κοντά στο στήθος σου. Μην καμπουριάζεις. Τέλεια. Τώρα, φέρε το αριστερό σου πόδι μπροστά και λύγισε ελάχιστα τα γόνατα σου. Αυτό είναι. Αυτή είναι η θέση guard. Επόμενο μάθημα: χτυπήματα. Τα χτυπήματα στην πυγμαχία είναι 3. Το Direct, είναι ευθύ χτύπημα, είτε με το αριστερό είτε με το δεξιό σου χέρι. Χωρίς να κατεβάσεις το χέρι σου, χτυπάς γρήγορα μπροστά και επαναφέρεις. Για κόν' το. (Το Δελφινάκι το κάνει) Καλό, αλλά λίγο πιο γρήγορα. Και πρόσεχε να φέρνεις το χέρι πίσω στην άμυνα. Μετά, έχουμε το Hook, που είναι πλάγιο. Ισχύει και εδώ ο ίδιος κανόνας για την άμυνα. Το Hook το κάνεις με όποιο χέρι μπορείς και πρέπει να προσέχεις να είναι το χέρι σου παράλληλο με το δάπεδο. (το Δελφινάκι το κάνει) πολύ καλό, μαθαίνεις γρήγορα εσύ. Και το τελευταίο είναι το Uppercut.

Δελφινάκι: α, αυτό το ξέρω. Είναι αυτό που ξεινάει από χαμηλά και χτυπάς τον αντίπαλο στο πηγούνι.

Γιάννης: πολύ σωστά, αλλά θέλει πολύ καλή τεχνική. Για πάμε μια επανάληψη όλα.

(εκτελούν μαζί όλες τις κινήσεις. Το Δελφινάκι αντιγράφει το Γιάννη)

Γιάννης: μπράβο σου. Λοιπόν, έτοιμος;

Δελφινάκι: ναι. Πάμε.

(Ξεινούν με χτυπήματα στον αέρα διαγράφοντας έναν κύκλο ο ένας γύρω απ' τον άλλο. Τα πρώτα αθώα χτυπήματα πέφτουν απ' το Δελφινάκι και ο Γιάννης αποκρούει τα πάντα)

Γιάννης: μαθαίνεις υπερβολικά γρήγορα.

Δελφινάκι: μ' όποιον δάσκαλο καθίσεις.

(συνεχίζουν τους κύκλους. Ο Γιάννης χτυπάει το Δελφινάκι που προσπαθεί να αμυνθεί αλλά δεν τα καταφέρνει και δέχεται μία στον αγκώνα)

Γιάννης: (ανήσυχος) σε πόνεσα;

Δελφινάκι: δεν είναι τίποτα.

Γιάννης: πάντως αν σε πόνεσα...

Δελφινάκι: (τον διακόπτει) συνέχισε...

(ξαναρχίζουν τους κύκλους. Αυτήν τη φορά το Δελφινάκι με μια καλή προσποίηση και ένα δυνατό Hook χτυπάει το Γιάννη στο κεφάλι. Ο Γιάννης χάνει την ισορροπία του και πέφτει σε έναν τοίχο. Το Δελφινάκι δε φεύγει απ' τη θέση του)

Δελφινάκι: παραιτείσαι τόσο γρήγορα;

(ο Γιάννης εμφανώς θυμωμένος πετάει τα γάντια και βγάζει το σακάκι του)

Δελφινάκι: τα γάντια σου;

Γιάννης: δεν τα χρειάζομαι.

Δελφινάκι: θα πονέσεις.

Γιάννης: θα το δούμε αυτό.

(αρχίζουν και πάλι τον κύκλο. Ο Γιάννης κάνει επίθεση αλλά το Δελφινάκι αμύνεται καλά. Με ένα δυνατό direct ο Γιάννης πέφτει κάτω)

Δελφινάκι: μάλλον γέρασες.

Γιάννης: (σηκώνεται) βούλωσ' το.

Δελφινάκι: δε λέω, 20 χρόνια πυγμαχίας είναι αρκετά, αλλά στην ηλικία σου ίσως είναι υπερβολικά.

Γιάννης: το παρατραβάς.

Δελφινάκι: τι έγινε, σε ενοχλεί και η αλήθεια τώρα;

Γιάννης: εσένα να δεις τι θα σε ενοχλήσει.

(ο Γιάννης επιτίθεται κανονικά. Αρχίζει και χτυπάει το Δελφινάκι με χέρια και πόδια. Κάποια στιγμή, του κατεβάζει το κεφάλι και τον χτυπάει στο πρόσωπο με το γόνατο και μετά τον πετάει κάτω. Κάνει μερικά βήματα μακριά. Το Δελφινάκι συνέρχεται, πετάει τα γάντια και επιτίθεται με μια κραυγή. Πλέον είναι μια πάλη σώμα με σώμα. Καταλήγουν στο πάτωμα, το Δελφινάκι από πάνω με τα χέρια του στο λαιμό του Γιάννη)

Δελφινάκι: (φωνάζει ενώ του σφίγγει το λαιμό) αυτό δεν ήθελες ρε; Ε;! Αυτό δεν ήθελες; Κάποιον πιο δυνατό από σένα. Να σου δείξει τα όρια σου. Να τα όρια σου μαλάκα μου! Ο θάνατος σου η ζωή μου. Όσες μπουνιές και να δώσεις, πάντα θα υπάρχει κάποιος πιο νέος, πιο γρήγορος, πιο δυνατός, για να σε ξαπλώσει κάτω.

(Ο Γιάννης δεν κάνει προσπάθεια να απελευθερωθεί. Λίγο μετά έχει σπασμούς. Λίγο μετά, ο Γιάννης είναι νεκρός. Αποκαμωμένος, το Δελφινάκι κάθεται δίπλα στο πτώμα. Κλαίει)

Δελφινάκι: του είπα να μη με αφήσει να ξανάρθω. Αλλά εκείνος επέμενε. Κι εσύ επέμενες. Και τώρα με άφησες μόνο.

(Το Δελφινάκι κλαίει γοερά. Σκοτάδι)

9^η Σκηνή

(Ξανά στο σαλόνι του Γιάννη. Κάθεται μπροστά το τηλέφωνο ή μπροστά σε έναν υπολογιστή και κάνει τη συνεδρία μέσω τηλεδιάσκεψης.)

Φωνή: καλησπέρα Γιάννη.

Γιάννης: καλησπέρα γιατρέ.

Φωνή: πως ήταν η εβδομάδα σου;

Γιάννης: ας πούμε, αδιάφορη. Χωρίς εκπλήξεις.

Φωνή: στη δουλειά; Όλα καλά;

Γιάννης: ήρεμα. Όπως τα ξέρεις.

Φωνή: χαιρομαι. Έκανες κάτι συγκεκριμένο για το οποίο θέλεις να μιλήσουμε;

Γιάννης: (τον διακόπτει) θα σταματήσεις να με ρωτάς μαλακίες;

Φωνή: νομίζω πρέπει να προσέχεις λίγο το λεξιλόγιο σου.

Γιάννης: αφού άλλο είναι αυτό που θες να με ρωτήσεις. Από την προηγούμενη εβδομάδα έχουμε να μιλήσουμε. Ξέρω πως θες να μιλήσουμε για το περσινό καλοκαίρι.

Φωνή: όσον καιρό μιλάμε, έχω μάθει ότι δε σου αρέσει να σου λένε τι να κάνεις. Οπότε είπα να σε πάω χαλαρά μέχρις αυτό το σημείο. Αλλά ναι, θέλω να μάθω τι έγινε το καλοκαίρι και γιατί σε έφεραν σε μένα.

Γιάννης: έχεις δίκιο (μικρή παύση) πως το κάνεις αυτό με τα κύματα, που με χαλαρώνουν;

Φωνή: (βάζει ήχους κυμάτων) ξάπλωσε και κλείσε τα μάτια σου.

Γιάννης: (ξαπλώνει στον καναπέ. Χαμηλώνει το φως) εύκολα ως εδώ.

Φωνή: και τώρα πάμε πίσω. Δε θέλω να μου πεις αμέσως το γεγονός. Αλλά να με καθοδηγήσεις στο τελευταίο εκείνο 24ωρο.

Γιάννης: από που να ξεκινήσω;

Φωνή: από όποιο σημείο θες.

(ο Γιάννης παίρνει μια βαθιά ανάσα. Ο ήχος των κυμάτων αυξάνει για λίγο και μειώνεται ξανά)

Γιάννης: μετά από το θάνατο της θείας μου δεν ξαναπήγα στη Σύρο. Δεν ήθελα να το βλέπω αυτό το σπίτι. Το μόνο που ένιωθα εκεί μέσα ήταν θάνατος. Το σπίτι μου το άφησε στη διαθήκη που είχε κάνει. Το έδωσα σε έναν μεσίτη να το αναλάβει. Το νοίκιαζε κι εγώ εισέπραττα τα χρήματα. Ήταν η αρχή της κατρακύλας μου αυτή. Εγώ είχα πιάσει δουλειά για να μη σκέφτομαι και τα χρήματα συσσωρεύονταν στην τράπεζα. Αλλά δεν τα ξόδευα. Μόνο έβλεπα πως αυξάνονται. Άρχισα να γλυκαίνομαι. Κυνηγούσα όλο και περισσότερα. Καλύτερη θέση στη δουλειά. Επενδύσεις. Και τα λάθη, λες και τα μυριζόμουνα. Δεν έχασα δεκάρα. Η προσωπική μου ζωή πέρασε σε δεύτερη μοίρα. Ίσως και σε τρίτη. Πλήρωσα αδρά, πολλές γυναίκες για να με ευχαριστήσουν κάποια βράδια. Αλλά μέχρι εκεί. Είχα προσηλωθεί στη δουλειά μου. (Μικρή παύση) Πριν το καταλάβω τα χρόνια πέρασαν και κάτι μέσα μου είχε αρχίσει να με τρώει. Μέχρι πέρσι το καλοκαίρι. Ο μεσίτης με ειδοποίησε πως υπήρχαν κάποιες ζημιές στο σπίτι που έπρεπε να τις δω από κοντά. Έπρεπε να κάνω μια εκτίμηση ο ίδιος για το αν θέλω να επενδύσω σε κάποιες επισκευές ή αν θα το πουλήσω όσο όσο. Πιέστηκα πολύ, αλλά πήγα στη Σύρο. Έμεινα μερικές μέρες και κανόνισα τις επισκευές. Την προτελευταία μέρα έκανα μια βόλτα στο νησί. Σχεδόν σαν υπνωτισμένος βρέθηκα στην ίδια παραλία με τα βράχια. Μου φαινόταν πιο μικρή τώρα. Και πιο επικίνδυνη. Πέταξα τα ρούχα μου και άρχισα να σιαρφαλώνω στα βράχια. Ήμουν στο ίδιο σημείο. Όταν γύρισα το κεφάλι μου την είδα. Η θεία μου ήταν εκεί. Μου έγενεφε. Με καλούσε κοντά της. Άφησα το κορμί μου ελεύθερο και έπεσα στο νερό.

Φωνή: προσπάθησες να...;

Γιάννης: ίσως. Νομίζω. Δεν είμαι σίγουρος. Ήθελα να το ελέγξω.

Φωνή: και πως βγήκες; Σε βρήκανε;

Γιάννης: ξύπνησα στο νοσοκομείο. Μου είπαν ότι χτύπησα το κεφάλι μου και ότι ήμουν τρεις μέρες σε κόμμα. Όταν συνήλθα και μπορούσα να κάνω μια συζήτηση, με επισκέφτηκε ο γιατρός. Μου είπε πως (κομπιάζει) μου είπε (βαριανασαίνει)

Φωνή: Γιάννη; Θες να σταματήσουμε;

Γιάννης: (φωνάζει) όχι! Θέλω να προχωρήσω.

Φωνή: ωραία, ωραία. Πάρε το χρόνο σου και πες μου.

Γιάννης: (φωνάζει) δεν έχω χρόνο! Δεν προλαβαίνω!

Φωνή: τι σου είπε ο γιατρός Γιάννη;

Γιάννης: ότι είναι της μοίρας μου γραφτό, αυτό το νησί να μη φυλάει καλά νέα για μένα.

Φωνή: ανακάλυψαν κάτι για την υγεία σου;

Γιάννης: μια βόμβα μέσα μου, που περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να σκάσει.

Φωνή: πόσον καιρό...;

Γιάννης: (τον διακόπτει, φωνάζει) δεν ξέρω. Κανείς δεν ξέρει. Μου είπαν ότι μπορεί να γίνει σε ένα μήνα και μπορεί να γίνει και σε 20 χρόνια.

Φωνή: έκανες κι άλλες εξετάσεις μετά;

Γιάννης: έκανα τα πάντα. Αλλά στην πραγματικότητα δε μπορούσα να κάνω τίποτα.

Φωνή: τα περισσότερα θέματα υγείας αντιμετωπίζονται σήμερα.

Γιάννης: (τον διακόπτει, ουρλιάζει) δε θέλω να το αντιμετωπίσω!!!

(ο Γιάννης φέρνει κάποια κουτιά με χάπια. Τα την κάμερα του υπολογιστή, αν υπάρχει. Αλλιώς τα κουνάει στο τηλέφωνο για να ακουστούν)

Φωνή: τι θόρυβος είναι αυτός;

Γιάννης: είναι ο ήχος του θανάτου. Είναι τα βήματα του μέσα στο σκοτάδι. Άκου.

(ο Γιάννης κουνάει τα χάπια ρυθμικά στο χέρι του παριστάνοντας βηματισμό)

Φωνή: Γιάννη, ό,τι και να έχεις σκεφτεί να κάνεις, θα ήθελα να το συζητήσουμε πρώτα.

Γιάννης: έχω πάρει την απόφαση μου.

Φωνή: η οποία είναι;

Γιάννης: τον έλεγχο στη ζωή μου τον έχω εγώ. Η μοναδική εξουσία πάνω μου είναι ο ίδιος μου ο εαυτός.

Φωνή: έχεις ιδέα τι μπορεί να πάθεις αν το κάνεις έτσι; Πόσες ώρες θα ταλαιπωρηθείς; Δε θα γίνει με τη μία. Η ζωή δεν είναι ταινία να ξαπλώσεις με δραματικό τρόπο στο πάτωμα και να γουρλώσεις τα μάτια. Θα υποφέρεις για ώρες.

Γιάννης: (ουρλιάζει, θα μπορούσε να πετάει τα χάπια στο κοινό ή απλά στον αέρα) και τι προτείνεις λοιπόν;

Φωνή: ίσως μια λύση που θα ήταν πολύ καλύτερη.

Γιάννης: ακούω.

(σκοτάδι)

Τ Ε Λ Ο Σ